άντε...
και καλό καλοκαίρι!

Ιούνης του 2011 και η συζήτηση περί χρέους αναδεικνύεται σαν αυτό που είναι, δηλαδή η μεγαλύτερη ιδεολογική νίκη των ελληνικών αφεντικών επί της ντόπιας εργατικής τάξης από την εποχή που οι αριστεροί εφηύραν την έννοια της «εθνικής αντίστασης». Όχι ότι δυσκολεύτηκε κανείς δηλαδή. Η διανοητική και οργανωτική κατάσταση της εργατικής τάξης ήταν τέτοια που «το χρέος» έπαιξε άνετα τον ρόλο του αρχέγονου τρόμου, τουλάχιστον τόσο καλά όσο το διαστημικό τέρας στο Alien το ένα -δεν καταλαβαίνεις τι είναι, δεν καταλαβαίνεις τα κίνητρα και τη λειτουργία του κι αυτή ακριβώς η άγνοια είναι που το κάνει περισσότερο τρομακτικό.

Με κινητήρια δύναμη τον απόκοσμο τρόμο, ο τελευταίος χρόνος κύλησε με ταχύρρυθμη επανεκπαίδευση των -ήδη πατριωτών- Ελλήνων γύρω από τον θάνατο των μεσολαβήσεων. Πως λέμε «θυμάστε τότε που κάνατε μεγάλες πορείες για το ασφαλιστικό και μετά ο Σημίτης το έπαιρνε πίσω; Ε, ξεχάστε το». Αλλά και με την άλλη ταχύρρυθμη εκπαίδευση που ονομάστηκε «συμμετοχή στον πόλεμο της Λιβύης», διαδικασία κατά την οποία οι Έλληνες φιλομαθείς πατριώτες διδάχθηκαν την ανταλλαξιμότητα του χρέους με πτώματα, προς το παρόν των άλλων. Και τελικά με την υπενθύμιση ότι, ναι, η δημοκρατία μπορεί να ‘χει και αδιέξοδα.

Κοιτάξτε να δείτε λοιπόν: Η παλιά εθνική ενότητα μας τελείωσε, τόσο ιδεολογικά όσο και στην πράξη. Και μια νέα παίρνει τη θέση της με βήμα γοργό. Ο πόλεμος έχει γίνει θεμιτό θέμα συζήτησης. Διάφορες μορφές δικτατορίας με άλλο όνομα το ίδιο. Οι αυταρχικοί αρχηγοί πάσης φύσεως γίνονται ξανά της μόδας. Τα πογκρόμ λαμβάνουν χώρα με κρατική υποστήριξη. Και όλη αυτή η κολοσσιαία νίκη των αφεντικών έχει συντελεστεί αποκλειστικά και μόνο στο επίπεδο των λόγων, με μπόνους λίγα σπασμένα κεφάλια, εκτός πια κι αν αρχίσουμε μετά από τόσα χρόνια να μετράμε και τα σπασμένα κεφάλια των αλλοεθνών (που δεν είναι λίγα).

Μέσα σε όλα αυτά, η τελευταία αχτίδα ιλαρότητας προέρχεται από την υποταγμένη (lol) στις νέες τεχνολογίες πρώην μεσαία τάξη που, σε αγαστή συνεργασία με τον λούμπεν ατομικίστικο πατριωτισμό, έχει επιδοθεί στην κατασκευή του δικού της βαλκανικού Hyde Park στην πλατεία Συντάγματος. Εκεί αποδεικνύεται έμπρακτα ότι η αυτοοργάνωση για να είναι τέτοια χρειάζεται και ΤΑΞΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ εκτός από τα φληναφήματα περί «πραγματικής δημοκρατίας», και ότι όχι, οι γαντόκουκλες δεν είναι τέτοιο πράγμα. Φυσικά πρόκειται για μισές δουλειές: οι ακροδεξιές νότες εκφράζουν πολύ πιο ταιριαστά την εκδικητική έχθρα για τις παλιές ερωμένες (τις μεσολαβήσεις που δεν δουλεύουν πια) -ακριβώς με τον τρόπο που κλωτσάμε την τηλεόραση επειδή κάηκαν οι λυχνίες της.

Ίσως να είναι η τελευταία εμφάνιση του λούμπεν πατριωτισμού ως κάτι πιο πολύ αστείο παρά τρομακτικό. Γιατί απομένει το τελευταίο μάθημα. Ότι το κράτος δεν είναι ο μπαμπάς που σε διορίζει, δεν είναι η σύζυγος που σου κάνει απιστίες και πρόθυμα τη συγχωρείς, αλλά η έκφραση της αστικής τάξης που κατέχει το μονοπώλιο της βίας. Και ως το τελευταίο μάθημα, τα άτομα θα βασιλεύουν. Οι αρχηγοί θα ψάχνουν άτομα. Τα άτομα θα ψάχνουν σήμα στα κινητά. Και μην ξεχνάτε: Το ελληνικό καλοκαίρι είναι πάντα μαγικό· η ώρα για να συμβούν τα πιο θαυμαστά πράγματα!

Αν όχι φέτος, τότε του χρόνου.

εργαλεία για αυτόνομη προλεταριακή χρήση

για επικοινωνίας metro.tools@yahoo.com
metrotools.wordpress.com